

Sagen til at gaae, saa var det en anden Sag, og saa var han berettiget til at komme med sit Forslag, men at ville føre hele Sagen tilbage til det Standpunkt, hvorpaa den var tidligere; derved troer jeg, at han vilde gjøre overordentlig stor Skade; jeg troer derfor, at han burde tilbagevise med saa ubetimeligt og saa umodent et Forslag. Det er i Genhold hertil, at jeg vil tillade mig at gjøre ham 3 Spørgsmaal: Først, om den ærede Forslagsstiller kan opgive, hvad han vil sætte istedetfor, og hvorledes han i saa Fald vil begynde? For det Andet, om han har et saadant Forslag i Baghaanden? Og for det Tredie, om han kan tilveiebeinge den fornødne Sum? Jeg troer det ikke (Tscherning: Hvem har tilveiebragt denne Sum?); altsaa, kan han syldestgjørende besvare disse Spørgsmaal, kan han paavise Noget, som er bedre, end hvad der foresligger, ja, saa vilde vi stemme derfor, men nu troer jeg, at det forholder sig anderledes. Jeg skal ganske affee fra, eller rettere sagt ikke gaae ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt Regjeringen bør blande sig i denne Sag; jeg troer, at Regjeringen baade er istand til og har fuldkommen gyldige Grunde til at vise ham Winterveien; jeg skal derimod opfordre det ærede Thing til at stemme imod ham og til at forkaste et Forslag, som er i allerhøieste Grad skadeligt; thi mine Herrer maae vel lægge Mærke til, at det her ikke gjælder en Kamp, om vi skulle have en Længdebane eller en Tverbane, men det gjælder, om vi overhovedet skulle have en Jernbane i Jylland eller ikke. Jeg har paavist, at igjennem den bestaaende Lov kunne vi komme til et Resultat, medens det derimod ikke er bevist, at vi kunne opnaae Noget ved at omstyrte denne Lov. Jeg skal derfor opfordre Forslagsstilleren

til at tage sit Forslag tilbage, og vil han ikke det, haaber jeg, at idetmindste den fornuftigere Deel af Thinget vil stemme derimod (Afbrydelse). Jeg beder vel at lægge Mærke til, at det ikke kan gaae an, saaledes det ene Aar at omgjøre Noget, som er skeet Aaret isorveien, at vi ikke bør bortkaste det, hvorved vi kunne komme til et Resultat, for at sætte noget Umodent istedet. Jeg tillader mig derfor paa det Bestemteste at opfordre Thinget til at afvise dette Forslag.

J. N. Hansen: Den ærede Rigsdagsgmand, hvis overordentlig lange Foredrag vi nu have hørt (Monrad: Nei, det var ikke langt!) — det er muligt, at det ikke var for langt for den ærede Rigsdagsgmand for Maribo Amts Aft. Valgkreds (Monrad), det troer jeg meget gjerne, men mange af os have fundet det overordentlig langt (Stemmer: Nei!); jeg tvivler slet ikke paa, at de Herrer, som sidde paa den anden Side derovre, have syntes ret godt om det — sluttede med, at han haabede, at den „fornuftigere“ Deel af Thingets Medlemmer vilde stemme med ham; det kunde jo virkelig være meget betænkeligt for mig, om jeg skulde tage Ordet eller ikke, thi, naar den ærede Rigsdagsgmand, som hos den „fornuftigere“ Deel maa siges at have en overordentlig stor Bøgt, tillader sig at dele Thinget i den fornuftige og mindre fornuftige Deel, ja, saa synker man næsten under Bøgten af denne Dom. Han havde tillige den Godhed at bemærke, at vi, som ere imod den Lov, om hvis Dphævelse der her er Spørgsmaal, lode os lede, ikke af Grunde, men af Stemninger; det er ligeledes en sonderknusende Dom, som han her har udtalt over os.